katselemaan, mutta ei ole takkia ja Elliltä en voi lainata, sillä sen voisi Tahvo nähdä ... ja nyt on vielä lauantai, tänään on iltakirkko. Ellin täytyy mennä sinne Tahvon kanssa. Menisinkö takitta? Huu! Siellä on niin kylmä, tahtoo huoneessakin palella.

Elli (Tulee vasemmalta) — Missä luulet Atten olevan?

Aili — Sitä juuri tässä mietin. Jos olisi saanut työn, niin olisi päivällisen aikana käynyt kotona, jos ei syömässä, niin ainakin sanomassa, että pian saamme syödä. (Arkaillen.) Ajattelin, että jos menisin häntä katselemaan ... ehkä olisi jossakin kapakassa ... mutta ...

Elli — Mene vain, kyllä takkini saat.

Aili — Mutta Tahvo ...

Elli — Ei mitään, hän ei sitä huomaa.

Aili — Mutta tänään on iltakirkko.

Elli — Niin, sitä en muistanut, mutta teen itseni huonovoipaiseksi, en lähde kirkkoon.

Aili — Mutta hän lyö — Tahvo!

Elli — Eikä lyö, pakenen ennen. Ja ehkäpä tulee Topias kotiin, niin ei uskalla ...

Aili — Jospa olisi Topias kotona, niin en epäilisi ensinkään, mutta nyt en uskalla ...

Elli — Ota vain. (Tarjoaa takin, jonka haki vasemmalta).

Aili — No, jos sentään ... (Pukee ylleen). Katso, jos poikani nukkuu (menee peräovesta).

Elli (Asettaa ruuan pöytään) Kyllä on kauheata aina odottaa miestään pelon vallassa. Eipä sillä, että on hirmunani, mutta vielä muutkin saavat kärsiä. Kunpahan ei Tahvo nyt vain huomaisi, että olen antanut takkini Ailille ... Mutta nyt hän tulee. (Kuuluu kolinaa).

Toinen kohtaus.

Tahvo (Tulee sisälle eväskori kädessä. Katselee ympärilleen). Missä herrasväki nyt on? Pasteeraavat kai kaupungilla? (Laskee korin pöydän laidalle ja asettaa takkinsa naulaan) Passaakin herrastella, kun toiset vuokran maksavat ... Ehkäpä jo talosta elävätkin? (Luo vihaisen silmäyksen Elliin) Kyllä tästä lopun teen jo tänä iltana. Eivät astu kynnyksen yli! (Asettuu syömään) Topias on sinun suosituksellasi mennyt Pirin sakkiin, senkin lutka ... herraksi hänkin haluaisi ... Piru periköön koko pojan. (Elli seisoo pelon vallassa).

Kenkiä

jotka tyydyttävät kaikkia. Jos haluatte sopivia, kestäviä ja samalla aistikkaita KENKIÄ, tulkaa katsomaan meidän jalkinevarastoamme. Me voimme tyydyttä teitä.

Bee Hive

ASTORIA, OREGON

Tahvo — Vai taas siinä seisot kuin jumalankuva ... laita itsesi kirkoa varten heti!

Elli — En voi hyvin. Ja kannattaako sinne kirkkoon aina mennä, kun ei sieltä kuitenkaan mitään hyödy?

Tahvo — Häh — mitä sinä puhut? Kun uskallatkin! Onko se lakko jo sinunkin sisällesi mennyt, senkin luuska! (Polkasee jalkaa) Heti valmiiksi, sanon minä!

Elli — Hyvä mies, mutta enhän minä ...

Tahvo (Kavahtaa seisalleen) — Ethän sinä! (Hyökkää Elliä kohti pöytäveitsi ojossa ja iskee) Kyllä minä opetan! (Elli parkasee ja kaatuu iskusta) Että uskallatkin, senkin lutka, uskallat ... (Potkii maassa makaavaa vaimoa).

Kolmas kohtaus.

Topias (Astuu sisälle) Mikä meteli täällä? (Huomaa äitinsä lattialla) Taas lyönyt ... Koska hänelle viimeisen iskun annat! Äitiparka! (Kumartuu hänen ylitsensä) Huu ... verta! (Ponnahtaa ylös, kauhuissaan isälleen) Sinä olet tappanut hänet ... olet petomainen! (Kääntyen äitiinsä) Hän tarvitsee apua. Jospa saisi edes lääkärin ... vaikkapa tämä tulisikin ilmi ... (Kantaa äitinsä huoneeseen vasemmalle. Tahvo seuraa peräsä ovelle, mutta kääntyy takaisin.)

Tahvo (Itsekseen) Jokohan se nyt kuoli? (Katselee maahan) Verta se on ... kirottu rupesi räkyttämään ... ja tuo veitsi sattui olemaan kädessäni, siinä syy. (Ottaa takin naulasta) Paras, että menen yksin kirkkoon, kylläpähän toipuu, jos toipuu ... (Menee peräovesta).

Topias (Tulee vasemmalta) Jos hän nyt kuolee ... äitiparka, hän on saanut kovan iskun ... haava ei ole suuri ... ehkäpä virkoaa ... jos hakisin Lailan, kun tätiäkään ei näy ... Hän, tyttö, on kuin omena, jonka mehu virkistää. En viitsisi eläkään ilman häntä. Voi miksikä raadellaan näin juuri silloin kun hänen pitäisi nauttia onnestaan ... En tahtoisi sanoa tuota petoa isäkseni ... en!

Laila (Tulee perältä) — Iltaa Topias!

Topias (Menee kohti häntä) — Iltaa Laila! (Tarttuu häntä kädestä.)

Laila — Mitä! Kätesi vapisee ... onko jotain tapahtunut?

Topias (Irroittaa kätensä) — Laila rakas, äiti on sairas ...

Laila — Mitä! Sairas? Hyvinkö huonona ... onko hän kamarissa? (Yrittää mennä vasemmalle.)

Topias (Ottaa Lailaa vyötäiseltä ja sanoo murtuneella äänellä) — Laila, Laila, armas kirkassilmä ... On kauheata sinulle sanoa ... äitini saa niin paljon kärsiä ... Isä häntä pahoin kohtelee ... Voi Laila rakas, se on hirmuista ... se murtaa minun iloni ja onneni ...

Laila (Irrottaa itsensä) Onko äitisi kuollut!?

Topias — Ei, ei hän on vain loukkaantunut ... isä häntä löi

Laila — Löi! Miksi?

Topias — Minä tiedän, että sinä olet siitä kuullut, että isä lyö äitiä, mutta sinä et ole uskonut ... sinä et usko, että sellaisella isällä olisi hyvä poika ...

Laila — En ole uskonut ... mutta sinä rakas Topias olet kaikesta huolimatta parhain ... olet minun ... en sinua isäsi tähden halveksi ...

Topias (Hyväillen) Tahdon elää tähtesi ... mutta menkäämme nyt katsomaan äitiä. (Poistuvat molemmat.)

Neljäs kohtaus.

Atte (Tulee peräovesta) Ei ketään ... Missä Aili, ehkä kamarissa ... voi kun on nälkä ... (Huomaa ruokaa pöydällä) Ruokaa! ... söisinkö ...? Ei, ei ikinä! Se on petturin leipää! Ennen vaikka kuolen! ... Mutta Aili ... ja poikani ... (Retkahtaa istumaan) Voi kun olen väsynyt!

Jatk.

ÄIDIN SÄRKYNEET TOIVEET.

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta.)

Saatuani pienoiseni vuoteelleen, tunsin vielä halua istua tuossa haaveellisessa kuunvalossa hetkisen. Yht'äkkiä kuulen jotain outoa ääntä ulkoa kadulta. Se ensin kuulosti vaan kummalliselta kuminalta, mutta hetken kuluttua kuului aivan selvästi hevosten kavioiden kopse. Riensin ikkunaan.... Mitä näin! Lauma kasakoita ratsasti meitä kohti, hiipien kuin ainakin yön pimeät peikot. Välähti niin kummasti mielessäni, sillä arvasin heti mitä tapahtumaan tulee.

Hevoset lähestyivät miehineen, miekkain välähdellessä kirkkaassa kuunvalossa. Kylmät väreet karmivat ruumistani. En saanut sanaa suustani, eivätkä saaneet toisetkaan, jotka mukanani olivat akkunan luo rientäneet. Nyt lähestyivät he taloja ja murtautuivat sisään. Mutta miksi juuri näin yöllä? ajattelin minä. Ah, eiväthän pimeyden työt siedä päivänvaloa ja päivän aikaan olisi ehkä muu kansa noussut kapinaan.. ....

Avataan ovia, ja ovet, jotka eivät ensi käskystä aukene, murretaan auki väkivallalla. Seison akkunan ääressä jännitettynä. Alkaa kuulua ihmisäänilä, itkua, valitusta ja juopuneiden kasakkain naurunhohotusta.

Ihmiset raastetaan juuri saavutetusta makeasta unestaan. Ei heille anneta edes aikaa saada välttämättömimpiä pukineita yllensä. Vaimot, lapset, vanhukset, kaikki sekaisin sullotaan mustiin vaunuihin, jotka oli tuotu sotilaiden mukana.

Nyt huomasin eräällä ovella jotain erityisempää liikettä, kun eräs kasakka riuhtoi puolialastointa naista, joka puristi pientä lasta rintaansa vasten, alas rappusia, kiskoen häntä tukasta, joka oli hajallaan. Kadulle saavuttuaan laski kuu valonsa heihin ja silloin heti tunsin naisen samaksi suuritoiveiseksi äidiksi, jonka kanssa olin päivällä keskustellut. Ei aavistanut hän silloin, että muutaman tunnin kuluttua on hän joutuva noiden ihmishaamussa liukevam petojen kynsiin. Lapsensa itkun kuulin selvästi huoneeseeni. Äidin toivo, pieni rukka, et sinä oikein käsittänyt syytä, miksi sinun itkeä olisi pitänyt — itkit vain säikähdyksestä. Tahdoin rientää apuun auttaakseni edes pienokaista, mutta jalkani eivät nousseet — ja mitä se hyödyttäisi, lisäisinhän vain yhden uhrin lisää noiden onnettomain joukkoon. Siinä vain voimattomana mihinkään muuhun täydyin seistä.

Nyt yht'äkkiä näen jotakin kamalaa. Kasakka heittää raa'asti valmon maahan, tempaa lapsen äidin sylistä ja riiputtaa sitä kuin avutointa linnun poikaa ilmassa.... sapeli välähti niin kumman kirkkaasti ilmassa ja .....

En kestänyt enempää. Voimani herposi kauhusta. En tiedä mikä aika oli kulunut, kun heräsin tuntiessani kylmän veden valelua otsallani. En tajunnut heti mitä oli tapahtunut. Luulin kauheata unta nähneeni, mutta kun huomasin koko talonväen olevan valveilla ja liikkeellä niin salaperäisen näköisinä, niin silloin muistin missä olin ja mitä oli tapahtunut. Nousin akkunaan.

Kadulla taas oli kaikki hiljaista, ainoastaan juutalaisasutuksen rikkirevityt portit ja ammollaan olevat ovet johdattivat mieleen tapauksen. Poissa olivat mustat salaperäiset vaunut uhreineen, mutta kuu loisti aina yhtä kirkkaasti.

Olin kasvatettu porvarillisvanhoillisessa kadissa, jossa oli päähäni teroitettu, että täytyy kaikki ottaa vastaan tyytyväisenä, sillä jumala kuittaa toisia toisten opetukseksi ja parannukseksi. Mutta nähtyäni omin silmin nämä oletetut jumalan rangaistuskeinot, joita hän muka toimeenpanee toisten ihmisten ojennukseksi, häipyi minulta vähäinenkin uskin usko siihen "hyvään isään", jonka täytyy käyttää aina yhä raaempia ja raaempia kurinpitokeinoja. Voisiko sellaista raakalaisjumalaa olla olemassa, joka nimessään sallisi viattomia lapsia uhrata — murhata niin raa'alla tavalla. Voisiko hän itse tuolta ylhäältä omin silmin katsella kuinka pieni viaton riistetään äidiltään ja sitten kädetöinnä pudotetaan jälleen äidin rinnoille? Miksi ei hän lähettänyt enkeli Gabriella suojelemaan tätä ja niin monta muuta viatointa uhria?

Mitä tuli tästäkin juutalaisvaimon toivosta. Rotuvihan uhrina (ja kaikki kansat pitäisi olla jumalan lapsia) sai sammua nuori elämä. Ja äiti rikkirevityin sydämin, voimatoinna lastansa auttamaan, vaikka juuri päivällä olikin niin kauniita toivomuksia rintansa täynnä.

Ja isä rukka... Istut kopissasi tuomittuna maanpakoon, mutta iloitset ehkä siitä, että jäihän sinulle poika jaloa työtäsi jatkamaan isoksi kasvettuaan. Tuskinpa ikinä tulit tietämään vaimosi ja poikasi kohtalosta, jotka juutalaisvainon uhreina silvottiin ja vietiin kasakkain umpivaunuissa tietymättömiin.

Sand Couleen, Mont., S. S. Osaston Ompeluseura pitää kokouksensa joka toinen torstai ilta kello 7. Terve. tuloa kaikin!

Hoquiamin s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla Ahjolassa, joka torstai kello 2 j.p.p. Osote on 315—10th St., Hoquiam, Wash.

Astorian s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai ilta kello 8. Osote 262 Taylor ave.

Hannan s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina kello 8 j. p. p. (Huom.! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.)

Stockettin, Mont., s. s. osaston ompeluseuran kokouksia pidetään joka toinen torstai-ilta kello 7. Saapukaa kaikin.

Jos olette

Kipeä

Pyytäkää VAPA LÄÄKE KIRJA No: 8.

Jossa yli 25 erilaista miesten ja naisten tautia on selitetty, sekä täydellinen luettelo suomalaisista lääkkeista. Lähettäkää taudin nimi eli taudin oireet ja me esitämme teille mikä lääke olisi tilattava, lääkkeen hinnan y. m.

(Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä vaan tosi suomalaisia lääkkeitä.)

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitäisi olla jokasen suomalaisen kodissa, sillä ette tiedä, koska tarvitsette sitä.... Varokaa humbuuki lääkkeitä ja humbuuki tohtoria.....

—Lignell'in Apteeki on suurin—
—suom. Apteeki Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.